

M. Katiliškio bibliotekos konkursui

**VILIUS
BALTRUKĖNAS**

**Pasvalio 2-osios vidurinės mokyklos
9a kl. mokinys**

APSAKYMAI

Pasvalys, 1999

PASLAPTINGASIS OŽIO RAGAS

Tą ūkanotą sekmadienio rytą, kai dvelkė malonus pietų vėjas, mudu su Pauliumi patraukėme Mūšos link.

Po kiek laiko mūsų transporto priemonės skriejo upės link. Rūkas, kuris kilo nuo upės, suteikė mums vilčių žūklauti su dideliu ryžtu, nes tai geras ženklas žvejams. Pasitraukę žuvies nė nepatebėjome, kaip ~~kaip~~ greit patekėjo skaisti saulė, kuri sušildė mus, nes buvome sušalę nuo ankstaus ryto vėjo. Po kelių atodūsių Pauliaus kablys užsikabino už Mūšos dugno žolių ir tąsydamas tai į vieną, tai į kitą pusę atkabinti jo draugas negalėjo. Paėmiau jo teleskopą ir, patraukęs kelis kartus, jau kažką sunkiai vilkau kranto link. Po varginančios akimirkos ant kranto atsidūrė senovinis butelis, kuris buvo gal dilbio dydžio. Visas apsinešęs žaliomis siūlelėmis atrodė įspūdingai, be to, buvo gražios formos. Paulius, atkabinęs kablį nuo kamščio, jį pravėrė. Iš butelio iškrito popieriaus skiautė, kuri buvo susukta į ritinėlį.

-Žiūrėk, čia kažkoks raštas!- sušuko Paulius.

Pamurmėjęs balsiai skaitė vos suprantamą raštą. "Tas, kuris skaito šį žodžių tekstą- "užuominą", tas bus laimingas iššifravęs planą". Tai buvo lobio žemėlapis.

Nedelsdami susikrovėme daiktus ir nukūrėme į namus. Po pietų, kai saulė kepino ir žėrė šviesos atošvaistas, mes su Pauliumi šifravome paslaptinį tekstą. Po truputį išsiaiškinome, kad tai Čepkevičių sodybos shema. Ta sodyba vos už kelių kilometrų nuo mūsų namų. Pasiėmę kastuvus, su sportiniais dviračiais skuodėme į tikslo vietą.

Štai mes prie sodybos slenksčio. Šioje sodyboje niekas negyvena. Pasidėję dviračius vykdėme plano užuominas. Sukome tai čia, tai ten, kol priėjome storą ažuolą. Ažuolas, kaip popieriuje pažymėtas, tai objektas. "Į šiaurę dešimt žingsnių". Radome tik didelį ir seną ožio ragą, kurį norėjome numesti į tolį. Bet staiga iš jo iškrito akmuo su išraižytais žodžiais:

"Dar penkis žingsnius į pietus ir..." Tai įvykdę mudu pamatėme agrasto krūmą ir iš nevilties nuleidome rankas.

-Rūpus miltai, čia klastotė,- pasakiau Pauliui.

-Ne, netiesa, o gal po juo slypi lobis.

Šovus tokiai minčiai griebėmės kastuvų. Iškasus geroką pusmetrį, vėl užpuolė mintis apie klastotę. Bet po kelių minučių Pauliaus kastuvai įsibėdė į kažką kietą. Pakasę radome didoką skrynį. Šypsena ir džiugesys nušvito mūsų veiduose.

Šiaip taip ištraukėme skrynį, bet ji buvo su spyna, o rakto taip ir neradome.

-Po šimts!- sušukęs Paulius trenkė į užraktą ir spyna nulėkė žemėn.

-Valio!- sušukome.

Pravėrę skrynį radome daug įdomių knygų. Užsikėlėme ją ant dviračio bagažinės ir parvežėme namo. Knygos buvo mums nesuprantamos- tai tikriausiai skirtos suaugusiems, todėl nusprendėme jas padovanoti Mariaus Katiliškio bibliotekai. Štai kokia ožio rago dovana!

Kai užaugsimė su Pauliumi, perskaitysime tas knygas, pasiėmę iš M. Katiliškio bibliotekos.

Balandžio 1-oji

Šiandien vakare pas mus turi ateiti auklėtoja ir pranešti mano tėvams, jog aš pradėjau pavyzdingai elgtis. Aną savaitę, kai ji buvo pas mus užsukusi, užmynė mano broliuko Jeronimo varlę, kurią jis buvo parsinešęs iš Makricko kūdros. Beje, dar vos nepaslydo ant banano žievės, kurią aš numėčiau išgirdęs, kad mano klsės draugo brolis išgėrė pusę litro benzino ir vos nenumirė skrandžio ugdnikalnio išsiveržimu...

Ir štai prieš jai ateinant šiandien netikėtai dingo elektra. Neturėjau nei žvakių, nei prožektoriaus, tik kelis degtukus.

Į duris pastuksena kažkieno ranka. Atidaręs, aišku, išvystu savo auklėtoją... Ji jau buvo pakliuvusi į mano kaimyno Strazdžiaus spąstus ir visa išsimaudžiusi maklynėje. Įėjo į mūsų butą ir aš paaiškinau, jog dingo elektra, o mano tėvai išvykę į Rokiškį aplankyti jų draugo Tučkaus, kuris praėjusią savaitę užlipęs ant pušies bandė skristi, bet nepavyko ir jį išvežė į durnyną...

Auklėtoja pauostė, pauostė ir klausia:

- Viliau, kas pas jus čia taip smirdi?..

Ramiai jai paaiškinau:

- Mano mažasis broliukas Jeronimas pametė savo protezus ir negalėjo valgyti savo skanėsto - karvės tešmens, todėl buvau priverstas padegti lovą, kad ugnis apšviestų kambarį ir jis susirastų tuos protezus...

Auklėtoja beviltiškai žnektelėjo ant grindų...

Ji atsidūrė Saločių ligoninėje, antrame aukšte, kur gydomi apgautieji Balandžio 1-ąją.

Pasakėlė

Vieną kartą princas Pavasaris pamilo gražią merginą Vasarą. Graži ji buvo - su žydrom akim, kaip upelis čiurlenantis, o plaukai kaip pievų laukai. Sužinojo Žiema šaltoji, kad princas pamilo jos priešininę. Supyko ir speigais užtraukė žemę. Bet vasara buvo karšta ir žemę sušildė. Žiema įniršusi pasikvietė Rudenį ir įsakė Pavasariui kautis su juo. Princas Pavasaris atjojo ant žalio žirgo su ažuolo šaka, o Ruduo viesulu atlėkė su krūva lapų. Varžės abu, bet Pavasaris buvo stipresnis. Nusišypsojo Vasara ir apkabino narsųjį prinčą... O Žiema vis keršija Pavasariui: rodos, jau šilta, o ima ir pasninga, ar šalna žiedus nukanda....